

E D I T U R A   S C R I P T U M ®

PĂSTREAZĂ-ȚI
credința!

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Înainte
Lumea în vremurile din urmă
Marea dispariție
Neașteptata întorsătură a vieții
Păstrează-ți credința

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEREMIAH, DAVID

Păstrează-ți credința / David Jeremiah. - Oradea: Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-284-0

PĂSTREAZĂ-ȚI *credința!*

Rămâi neclintit într-o lume
ÎNTOARSĂ PE DOS

DAVID JEREMIAH

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Keep the Faith
© 2024 by Dr. David Jeremiah
Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Păstrează-ți credința
de David Jeremiah

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din NTR – Noua Traducere a Bibliei. Altă traducere a Bibliei în limba română folosită: VDC – Versiunea D.Cornilescu. Traduceri ale Bibliei din limba engleză folosite: NIV – New International Version, NLT – New Living Translation, NKJV – New King James Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-284-0
ISBN (e-book) 978-606-031-296-3

Tiparul executat în U.E.

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
Capitolul 1: Înfruntă-ți teama	13
Capitolul 2: Spulberă-ți descurajarea	41
Capitolul 3: Învinge îngrijorarea	67
Capitolul 4: Dezarmează îndoielile	93
Capitolul 5: Darul harului	121
Capitolul 6: Puterea perseverenței	147
Capitolul 7: Rolul responsabilității.	173
Capitolul 8: Fundamentele rezistenței	187
<i>Concluzie</i>	211
<i>Despre autor</i>	215

CUVÂNT-ÎNAINTE

În 1992, în Barcelona, lumea întreagă îl privea pe Derek Redmond, un sprinter din Marea Britanie care era aliniat la blocstarturi pentru semifinala olimpică de 400 de metri. Îl mai despărțea doar un singur tur lung de finală – și, spera el, de visul său de a fi încununat cu gloria olimpică.

Derek mai fusese într-o situație similară cu patru ani în urmă, la Jocurile Olimpice de la Seul, numai că își rupsese tendonul lui Ahile cu o oră înainte de prima cursă. Recuperarea după accidentare a fost lungă și dificilă, dar Derek ajunsese din nou în top în anul de dinaintea Jocurilor de la Barcelona. Apoi, odată ce Jocurile au început, câștigase cu ușurință primele două serii, asigurându-și o poziție excelentă pentru semifinale.

Acesta era momentul lui.

Pistolul de start a răsunat, iar Derek a țâșnit din blocstart cu o viteză explozivă. Alerga lin. Alerga rapid. Pe la jumătatea

cursei, era pe cale să-și atingă visul și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Și a venit lovitura tragică. Derek s-a îndreptat brusc și și-a dus mâna la spate, spre coapsă. Fața i s-a preschimbât într-o expresie de agonie, iar el s-a prăbușit la pământ. I se rupsesse mușchiul coapsei. Pentru Derek Redmond, cursa luase sfârșit. Visul i se destrămasese. Cariera lui de sprinter olimpic se încheiase.

O echipă de intervenție a pornit imediat spre teren, echipată cu o targă, pentru a-l lua pe tânăr de pe pistă, dar el a refuzat ajutorul lor. S-a ridicat clătinându-se pe picioare și a făcut un salt înainte pe un picior. S-a asigurat că rămâne pe culoarul lui și a început să înainteze spre linia de sosire. Dacă nu putea să câștige cursa, măcar să o termine.

În momentul acela trist s-a întâmplat brusc ceva incredibil. Jim, tatăl lui Derek, a coborât în fugă din tribune și a ajuns alergând alături de fiul său. L-a cuprins cu brațul pe după umeri și l-a luat de mână. Copleșit de emoții, Derek a plâns pe umărul tatălui său.

Scopul inițial al lui Jim fusese acela de a-l împiedica pe Derek să-și agraveze starea. „De fapt, eu m-am dus pe pista de alergare ca să-l opresc să nu-și facă un rău și mai mare”, le-a spus el mai târziu reporterilor. Însă Derek avea alt scop în minte. „Mi-a cerut să-l aduc înapoi pe culoarul acela”, a spus Jim, „iar eu i-am oferit umărul meu ca sprijin.”

Oficialii din partea organizatorilor Jocurilor Olimpice s-au apropiat de două ori de Jim și Derek, în timp ce aceștia înaintau șchiopătând spre linia de sosire. Ei ar fi vrut să-i ajute să-l scoată pe Derek de pe pistă, probabil pentru că aveau

programată o altă cursă care urma să înceapă în același loc. În ambele situații, Jim le-a făcut semn cu mâna să se îndepărteze. Era hotărât să dea la o parte orice obstacol care s-ar fi interpus între fiul lui și țelul acestuia. „Am văzut că avea o problemă și era de datoria mea să-l ajut.”¹

Cu ajutorul tatălui său, Derek Redmond a trecut linia de sosire. A terminat cursa.

De-a lungul activității mele de pastor și de autor de cărți, am întâlnit multe istorii de tot felul, dar nu îmi vine în minte niciuna care să ilustreze mai bine ce se întâmplă cu mulți dintre noi pe parcursul vieții. Începem cu visuri mărețe. Visuri că vom avea succes, impact asupra altora, sens și scop în viață. Începem cursa cu speranțe mari și chipuri zâmbitoare.

Dar, mai devreme sau mai târziu, viața lovește. Și poate să lovească foarte tare.

Poate ai încasat și tu câteva lovituri. Poate că treci printr-o experiență a frângerii chiar în timp ce citești aceste pagini. Ceva s-a rupt. Sănătatea. Cariera. Căsnicia. Integritatea ta. Ești la pământ, îi vezi pe ceilalți alergând în fața ta și nu ești sigur că ai putea să mergi mai departe.

Dacă ești într-o astfel de situație sau dacă ai trecut vreodată prin așa ceva, amintește-ți că Tatăl tău din Ceruri nu privește nepăsător din tribunele cerești. El a coborât. Este aproape, îți cuprinde umerii cu brațul Său. Te ridică și este gata să te ajute să înaintezi.

---

1 Laurel Wamsley, „Tatăl care și-a ajutat fiul să treacă linia de sosire la Jocurile Olimpice a murit”, NPR, 4 octombrie 2022, www.npr.org/2022/10/04/1126776697/jim-redmond-derek-olympics-sprinter-father-dies

Întrebarea la care trebuie să răspunzi este: Vrei să termini cursa?

Aceasta este alegerea ta și este aceeași alegere cu care s-a confruntat apostolul Pavel cu mulți ani în urmă. Amintește-ți că experiențele vieții au lovit foarte tare în Pavel. De fapt, a avut parte de multe lovituri, la modul propriu. De cinci ori, Pavel a primit ceea ce lumea antică numea „patruzeci de lovituri fără una”, ceea ce însemna lovituri de bici aplicate în așa fel încât să inducă maximum de durere fără să provoace, însă, moartea persoanei condamnate la această pedeapsă. Pavel a fost bătut cu nuiele. A fost atacat de mulțimi. A fost defăimat. A fost aruncat în închisoare de multe ori și probabil că a petrecut mai mulți ani într-o închisoare romană. A naufragiat, a suferit și a fost trădat.

Cu toate acestea, după ce a trecut prin atâtea, el a avut puterea să-i spună fiului său spiritual, Timotei, următoarele cuvinte: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7).

Cum și-a terminat Pavel alergarea? Ne-a dat răspunsul în același verset: „Am păzit credința.”

Acesta este scopul meu pentru tine și pentru mine – pe măsură ce parcurgem aceste pagini împreună – să învățăm ce înseamnă să ne păstrăm credința chiar și în cele mai dificile circumstanțe și perioade. Să ne agățăm de credință ca de o ancoră puternică în furtună și să fim întăriți de acea credință atunci când drumul pare lung și puterile noastre sunt pe sfârșite.

Desigur, vor exista obstacole, iar noi vom explora multe dintre ele în aceste pagini:

- cum să învingem frica;
- cum să distrugem descurajarea;

- cum să învingem îngrijorarea;
- cum să dezarmăm îndoielile; și altele.

Vor exista și binecuvântări. Învățând să ne păstrăm credința, vom dobândi minunății precum:

- darul harului;
- puterea perseverenței;
- rolul responsabilității;
- tăria de a face față momentelor disruptive; și multe altele.

Nu vreau să sugerez că drumul va fi ușor sau că fiecare cursă se va încheia cu o victorie. Știu din experiență că viața aduce provocări chiar și pentru copiii lui Dumnezeu, iar în paginile care urmează voi împărtăși cu tine unele dintre provocările mele. Dar, alegând să ne păstrăm credința și să rămânem în cursă, vom învăța cum să *rămânem tari* și să fim puternici chiar și într-o lume care pare mereu răsturnată cu susul în jos.

Simți cum te susține brațul puternic al Tatălui? Îl auzi cum îți vorbește și îți însuflește inima cu putere? Atunci, hai să întoarcem pagina și să descoperim împreună ce ni se cere și ce vom câștiga atunci când ne păstrăm credința.

— DAVID JEREMIAH

CAPITOLUL I

ÎNFRUNTĂ-ȚI TEAMA

Ivory Wilderman a înțeles adevărul când a văzut privirea doctorului și a auzit tonul lui grav: „Ai venit singură?” Expresia lui transmitea mesajul că biopsia nu ieșise bine. Peste câteva minute a venit confirmarea: doctorii descoperiseră că Ivory avea cancer la sân.

Cu doar câteva minute înainte, viața lui Ivory părea să fie încărcată de promisiuni, mai mult decât oricând. La patruzeci și șase de ani simțea că avea parte de cele mai bune lucruri în viață. Avea o slujbă nouă, un apartament nou, o mașină nouă și – cel mai bun lucru din toate – o relație nouă care putea duce la căsătorie. Viața era bună; Dumnezeu o binecuvânta. „Voiam să apăs pe butonul de *Pauză* și să mă bucur pur și simplu de momentul în care mă aflam”, spunea ea, privind în urmă la perioada aceea.

Dar viața nu are niciun buton de *Pauză*. Dintr-odată, lumea lui Ivory o lua la goană, pe repede înainte, total scăpată de sub

control. Specialiștii nu îi dădeau mai mult de 20% șanse de supraviețuire. Pentru prima dată în viață, ea a început să se întrebe ce avea să aducă experiența morții. În timp ce stătea în pat trează, noaptea, se simțea sufocată de frică. „Aveam senzația că un sac mare de plastic îmi înfășura strâns capul”, explică ea. „Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să invoc Numele lui Isus.”¹

Dușmanul suprem

Niciun alt sentiment nu se compară cu strânsoarea de gheață a fricii. Și are atât de multe forme!

Am trecut și eu prin asta; la fel și tu. Tocmai ai citit o relatare de la o prietenă a slujirii noastre. A avut amabilitatea să ne scrie și să ne împărtășească momentul său de criză. (Și stai liniștit: dacă vei avea răbdare până la sfârșitul capitolului, îți voi spune cum s-a terminat povestea ei.)

La birourile noastre de la *Turning Point* au ajuns sute de scrisori după ce am predicat o serie intitulată *Neașteptata întorsătură a vieții*, inspirată de propria mea luptă cu cancerul. Am fost copleșiți de relatări incredibile despre momente de cotitură și clipe defnitorii. Ne așteptam să primim, poate, undeva în jur de optzeci de scrisori de la ascultătorii noștri; cred că, în final, numărul lor a ajuns la opt sute. Una după alta, scrisorile vorbeau despre cel mai periculos dintre toți dușmanii – *frica*.

Asta este partea teribilă la o cotitură a drumului, nu-i așa? Este locul în care nu putem vedea ce se ascunde după curbă.

---

1 Această poveste este adaptată dintr-o scrisoare personală trimisă de un ascultător al programului *Turning Point*.

Ann Landers, o celebră autoare de rubrici de sfaturi, primea la un moment dat zece mii de scrisori pe lună de la oameni cu tot felul de probleme. Cineva a întreat-o dacă există un element comun în toate acele scrisori. Ea a spus că marele fir conducător al tuturor scrisorilor citite era *frica* – frica de aproape orice îți poți imagina, până când problema devenea, pentru nenumărați cititori, o frică de viața însăși.

Cu toate acestea, frica este pur și simplu o parte din țesătura vieții. Dumnezeu ne-a echipat cu ea pentru ca noi să avem înțelepciunea să ne protejăm de neprevăzut. Frica ne oferă impulsuri bruște de forță și viteză exact atunci când avem nevoie de ele. Este un instinct de supraviețuire de bază, un lucru bun – atât timp cât rămâne rațională. Dar există și acel tip de frică cunoscut sub numele de *fobie*. O fobie apare atunci când frica și rațiunea nu mai comunică între ele.

O femeie pe nume Marjorie Goff, de exemplu, și-a încuiat ușa apartamentului în 1949. Apoi, în următorii treizeci de ani, a ieșit doar de trei ori: o dată pentru o operație, o dată pentru a-și vizita familia și o dată pentru a cumpăra înghețată pentru un prieten muribund. Marjorie suferea de agorafobie, frica de spații deschise, iar cel mai teribil lucru pe care și-l putea imagina era ceva ce mie și ție s-ar putea să ne facă plăcere: o plimbare în aer liber.¹

Am citit, de asemenea, despre un tânăr șofer de camion a cărui rută îl duce zilnic peste podul Chesapeake Bay. În mintea lui a apărut gândul că ar putea simți impulsul de a opri camionul, de a coborî și de a sări de pe pod pentru a-și pune

---

1 Jerry Adler et al., „The Fight to Conquer Fear”, *Newsweek*, 103, nr. 17 (23 aprilie 1984), p. 69.

capăt vieții. Nu exista niciun motiv rațional pentru o astfel de teamă, dar frica aceea a pus complet stăpânire pe mintea lui. În cele din urmă, i-a cerut soției sale să-l lege cu cătușe de volan, pentru a fi pe deplin sigur că cea mai mare teamă a lui nu se va transforma în realitate.¹

Exact asta face frica atunci când își crește puterea asupra noastră: ne leagă mâinile și ne împiedică să facem lucrurile obișnuite din viață – să muncim, să ne jucăm, să trăim și să-L slujim pe Dumnezeu. Cedăm în fața sclaviei terorii.

Există șanse ca unul din zece cititori ai acestei cărți să sufere de o fobie de un anumit tip. Ceilalți nouă vor fi mai asemănători cu mine: nu vor fi controlați de o frică irațională, dar se vor lupta totuși cu varietățile obișnuite ale terorii – acele momente îngrozitoare în care viața pare să se destrame.

Orice pastor poate să-ți povestească despre situații precum cele de la începutul acestui capitol. Stăm în spitale alături de membri de familie îngroziți. Ținem mâinile tremurânde ale celor care se confruntă cu un viitor incert. Suntem adesea prezenți în sala de așteptare când medicul aduce mesajul care spulberă speranțele sau când ofițerul de poliție ne spune că nu au găsit nicio urmă a copilului fugit de acasă. Și ce să mai spunem despre viața de după un divorț neașteptat? După moartea unui soț? După pierderea mijloacelor de trai?

Am avut și eu momentele mele de frică copleșitoare. Am stat în fața unor mulțimi uriașe cu teama de a începe să vorbesc. Am stat în tribunele unor stadioane de fotbal și am văzut cum cei doi fii ai mei primeau lovituri violente în zona gâtului, i-am

1 Adler et al., „The Fight to Conquer Fear”.

privit cum zăceau apoi nemișcați pe gazon timp de câteva minute, care mi s-au părut ore. Am stat în spital cu fiica mea, Jennifer, după ce a suferit o comoție severă într-un meci de fotbal. Mă îndoiesc că există temeri mai cumplite decât cele al căror subiect sunt copiii noștri. De asemenea, am cunoscut teama propriei mele morți iminente, când medicul mi-a dat vestea unei boli grave.

Frica a fost descrisă ca un mic firicel de îndoială care curge prin minte până sapă un canal atât de mare încât toate gândurile tale se scurg în el. Fricile mărunte, aproape imperceptibile, se pot acumula zi de zi până când ajungem paralizați, incapabili să mai funcționăm. Și există atât de multe tipuri de frică! Craig Massey detaliază șase categorii generale cu care majoritatea dintre noi ne confruntăm: sărăcia, critica, pierderea iubirii, boala, bătrânețea și moartea.¹

Unde se întâlnesc credința și frica?

Dar ce putem spune despre creștini? S-ar putea crede că frica este un bagaj inutil pentru cei care trăiesc în prezența unui Dumnezeu atotputernic. Și așa ar trebui să fie – dar, de obicei, lucrurile nu stau chiar așa.

De fapt, frica este unul dintre cele mai mari obstacole care îi împiedică pe credincioși să alerge în cursa pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi. Frica ne poate ține ghemuiți la pământ, atunci când ar trebui să alergăm liberi. Ea poate să ne lege gândurile de circumstanțele negative pe care le-am întâlnit

---

¹ Craig Massey, „When Fear Threatens”, *Moody Monthly* 71 (septembrie, 1970), p. 22–23, 69–70.

în trecut, împiedicându-ne să ne bazăm pe speranța noastră pentru viitor și să ne bucurăm de ea.

Conform Scripturii, mulți dintre oamenii lui Dumnezeu au fost abătuți de pe cale din cauza propriilor temeri. Ucenicii, care Îl aveau pe Isus alături de ei, se temeau constant – după toate aparențele – de furtuni, de mulțimi, de sărăcie, de armate, de pierderea Conducătorului lor. Ne gândim imediat la ziua în care Isus le-a spus să treacă pe cealaltă parte a Mării Galileei. Noaptea s-a lăsat ca o pătură grea, o furtună a venit din senin, iar ucenicii s-au trezit într-o luptă pentru viața lor, în timp ce corabia era împinsă de valuri încoace și încolo. Chiar și atunci când L-au văzut pe Isus apropiindu-Se pe apă, s-au speriat; credeau că este o fantomă (Matei 14:22-33)! De fapt, s-au lăsat doborâți de frică.

Armata mândră a lui Israel trăia cu frica provocată de un singur om. Sigur, omul acela avea aproape trei metri în înălțime. Goliat profita fără milă de frica lor, batjocorindu-i cu provocări despre care știa că nu vor îndrăzni să le accepte. Regele Saul era stăpânit de frică – de uriașul acela, apoi de băiatul care l-a învins pe uriaș. Nici măcar pe David nu l-a ocolit frica înaintea marii confruntări. Dar și-a luat praștia și cele cinci pietre și s-a înfățișat pregătit în fața uriașului.

Așa cum spunea odată Mark Twain, curajul înseamnă rezistență la frică, *stăpânirea* fricii, nicidecum absența acesteia.¹ Este locul unde frica și credința se întâlnesc. În istoria lui David avem o poveste despre puterea curajului – despre păstrarea credinței.

Dar avem și povești despre puterea fricii. Poate cea mai notabilă dintre toate este cea despre delegația de spioni care a

---

1 Mark Twain, *Pudd'nhead Wilson and Those Extraordinary Twins*, New York, Penguin Classics, 1986, p. 138.

fost trimisă în Canaan. Ei au fost însărcinați să meargă într-o expediție de explorare a unui teritoriu necunoscut, care se afla înaintea lor. Aceasta era țara promisă – în sfârșit acasă – după generații de sclavie în Egipt. Era țara lui Avraam, patria visurilor lor. Dar ei fuseseră plecați de generații. Ținutul acela nu era doar imaginea unei promisiuni, ci era învăluit oarecum în mister. Fără îndoială, Canaanul era virajul pe drumul exodului, iar israeliții nu puteau vedea ce se ascunde în spatele acelui viraj. Așa că s-au adunat în Kadeș-Barnea și au decis să trimită cercetașii.

Experiența acestor bărbați a avut un impact asupra lui Israel care a durat patruzeci de ani. I-a costat ani de suferințe și de tragedii. Ar fi trebuit oare să se grăbească să intre direct, fără demersul de a trimite spioni înainte? Nu putem spune asta, deoarece Dumnezeu a permis și a încurajat misiunea de recunoaștere. Ce putem spune este că bărbații aceia ar fi trebuit să ajungă la o concluzie diferită. Majoritatea nu au reușit să vadă cum arăta țara din perspectiva pe care Dumnezeu ar fi vrut să o aibă și ei. El nu a rânduit duhul de frică ce a dus la recomandarea grupului.

Pe măsură ce studiem cu atenție această narațiune, găsim principii-cheie despre tirania fricii și libertatea credinței.

Frica desconsideră planul lui Dumnezeu

Am pornit din Horeb și am călătorit prin toată pustia cea mare și de temut, pe care ați văzut-o, mergând pe drumul către muntele amoriților, așa cum ne poruncise DOMNUL, Dumnezeul nostru, și am ajuns la Kadeș-Barnea. Atunci eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele

amoriților, pe care ni-l dă DOMNUL, Dumnezeuul nostru. Iată că DOMNUL, Dumnezeuul vostru, v-a pus țara înaintea. Suiți-vă și luați-o în stăpânire, așa cum v-a poruncit DOMNUL, Dumnezeuul părinților voștri. Să nu vă temeți și să nu vă înspăimântați.”

— DEUTERONOM 1:19-21

Mandatul lui Dumnezeu a fost clar: *Aceasta este țara voastră! Acesta este darul Meu pentru voi. Acum, duceți-vă și luați-l!*

În fața celor mai mari speranțe și visuri, care le stăteau înaintea ca niște cadouri frumos împachetate sub pomul de Crăciun, israeliții ar fi trebuit să înainteze cu bucurie. Ar fi trebuit să revendice toată abundența și împlinirea pe care Dumnezeu dorea să le-o ofere. Și totuși, odată ajunși atât de departe, după ce străbătuseră pustia prăfuită, îndurând cu disperare foamea și setea, nu au reușit să treacă linia de sosire. Au biruit armata lui Faraon, valurile înalte ale Mării Roșii, provocările călătoriei, dar nu au putut înfrunta acest ultim obstacol: frica.

Poți să te afli în pragul celei mai mari promisiuni a lui Dumnezeu pentru tine, dar nu vei revendica niciodată binecuvântările Lui dacă lași frica să-ți domine viața. În planul Său desăvârșit, Dumnezeu dorește un belșug de binecuvântări pentru tine, și numai frica ta lipsită de imaginație te poate împiedica să le obții. Ascultă cu atenție cuvintele lui Pavel pe acest subiect: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7). Puterea nu dă înapoi în fața incertitudinii; dragostea nu este învinsă; o minte chibzuită nu se lasă prinsă în speculații iraționale. Dumnezeu are un teritoriu bogat, o țară promisă care poartă